

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΘ'

*Ο ἑχθρὸς τῆς οἰκογενείας.

Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Νέραν.

Πρὸ δύο ὥρων εἶχεν ἤδη ἀνατεῖλει ὁ ἥλιος καὶ ἡ Νέρα ἐκοιμάτο εἰσέτι· δυσάρεστόν τι ὄνειρον ἐδοκίμειεν αὐτήν. Αἰφνης ἐξέτεινε βιαίως τοὺς βραχίονας, ἐκάθησεν ἀποτόμως ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἠνέφξεν ἔντρομος τοὺς ὀφθαλμούς.

— ὦ! ἐπιθύρουν, αὐτὰ τὰ ὄνειρα εἶνε κακά! Εἶδον εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι μ' ἐφόνευσεν ὁ σύζυγός μου...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ἡ θαλαμηπόλος τῆς, μαύρη τις Ἀφρικανίς.

— Τί θέλεις, Ἀἰδὰ; ἠρώτησεν ἡ Νέρα.

— Ἡ κυρία Κουρσὺ θέλει νὰ σὰς ἴδῃ.

— Ἄς ἔλθῃ! ἀνέκραξεν ἡ Νέρα, ἄς ἔλθῃ.

Ἡ Αὐγουστίνη, εἰσελθοῦσα ἔτρεξεν εἰς τὴν κλίνην τῆς ὥραιας ὀκνηρᾶς, ἡσπάσθη αὐτήν εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἶτα ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἑδράς.

— Βεβαίως μεγάλως θὰ ἐξεπλάγῃς ἰδοῦσά με, εἶπεν... Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἡξεύρῃς, φίλη μου, ὅτι ὕψωσα τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, ὅπως ὅλοι οἱ ὑποδουλωμένοι λαοί... Ἦλθον εἰς Παρίσιους καὶ θὰ μείνω ἐδῶ διὰ παντός... Εἰμαι ἤδη ἐλευθέρη καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν φοβοῦμαι πλέον νὰ ὑποδουλωθῶ... Ἐγκατέλειψα τὸν σύζυγόν μου...

— Τὸν κύριον Κουρσὺ, ὁ ὁποῖος τόσον σ' ἠγάπα!

— Τώρα πλέον! δὲν θέλω τὴν ἀγάπην του...

— Καὶ πῶς θὰ ζήσης; ἠρώτησεν ἡ Νέρα.

— Ἡ προῖξ μου μοὶ ἀρκεῖ διὰ νὰ ζήσω ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, ὅπως θέλω.

— Καὶ ἔπειτα;

— Καὶ ἔπειτα; Ἐπειτα, τίς οἶδεν! Ἰσως ἀποθάνω, ἀγαπητὴ μου.

— Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ το ἀποφασίσω, πολὺ περισσότερον ἀφοῦ ἡ ἰδική μου θέσις πρὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστος. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Ὁ σύζυγός μου ἐφαντάσθη ὅτι διὰ τῶν ἔργων του θὰ γίνῃ μέγας ἀνθρωπος· κατὰ τὸ διάστημα ἐνὸς ὁλοκλήρου ἔτους εἰργάσθη ἐπὶ μίᾳ εἰκόνι, τὴν ὁποίαν ἀκόμη δὲν ἐβαρύνθη νὰ βλέπῃ. Φαντάσου! καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἐφόρουν τοῦ παρελθόντος ἔτους τὰ φορέματα καὶ κατήντησα πλέον γελοία! Καὶ ὑποφέρω ὅλα αὐτὰ, διότι ὁ Γουσταῦος εἶνε εὐκολόπιστος καὶ ἤκουσε τὰς συμβουλὰς ἐνὸς συναδέλφου του, ἀρχιτέκτονος, ὁ ὁποῖος τῇ εἶπεν ὅτι ἡ εὐτυχία τότε μόνον ἀποκτάται, ὅταν ἡ γυνὴ εἶνε οἰκονόμος. Ἐγὼ πλέον ἐβαρύνθη αὐτὴν τὴν ζωὴν καὶ χθὲς εἶπον εἰς τὸν σύζυγόν μου ὅτι πρέπει πλέον ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐργάζεται ὅπως καὶ πρότερον... Τί ἀνοησία! νὰ θέλῃ τώρα νὰ ἐργάζεται διατί;... διὰ τὸ μέλλον, ὅπως αὐ-

τὸς λέγει. Ἄ! αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται. Τέλος πάντων, ἂν δὲν με ἀκούσῃ, χωρὶς ἄλλο, θὰ σε μιμηθῶ... Τί με συμβουλευεῖς καὶ σύ;

Δύναται τις εὐκόλως νὰ ἐννοήσῃ ὅποια ὑπῆρξαν αἱ συμβουλαι τῆς Αὐγουστίνης.

Ὁ μᾶλλον ἐπικίνδυνος ἑχθρὸς τῆς γυναικὸς εἶνε ἡ φίλη τῆς.

Πᾶς σῶφρων ἀνὴρ οὐδέποτε πρέπει νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν σύζυγόν του νὰ ἔχῃ φίλους, διότι αὐταὶ πάντοτε ὑποδαυλίζουν τὴν διχόνοιαν καὶ οὐδέποτε παραδέχονται ὅτι ὁ ἀνὴρ ἔχει δίκαιον. Ἡ γυνή, φύσει εὐπιστος οὕσα καὶ ἀδυνάτου χαρακτήρος, δίδει ἀκρόασιν εἰς τοιαύτας ὀλεθρίας συμβουλὰς, τὰς ὁποίας ἀκολουθεῖ κατὰ γράμμα καὶ οὕτω θάττον ἡ βραδὶον ἐπέρχεται ἡ παντελής αὐτῆς καταστροφή.

Διὰ τὸν ἀνδρα ὅμως διαφέρει τὸ πρᾶγμα· ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ ἔχῃ φίλους, διότι, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶνε ὀξυδερκέστερος καὶ νουεχέστερος τῆς γυναικὸς, δὲν εἶνε, κατὰ γενικὸν κανόνα, οὔτε μικροπρεπής, οὔτε εὐπιστος, οὔτε μνησίκκος, οὔτε κρυφίνους, οὔτε ἐγωῖστος· ὡς ἀνθρωπος, δύναται καὶ αὐτὸς νὰ σε φθονήσῃ ἢ νὰ σε μισήσῃ, ἀλλ' ἀνεῦ ὑποκρισίας, ἀνεῦ ὀπισθοβουλίας· δύναται νὰ σε φονεύσῃ, ἀλλὰ θὰ σε φονεύσῃ παρρησίᾳ διὰ τοῦ ξίφους, δὲν θὰ σε δολοφονήσῃ δι' ἐνέδρας. Εἶνε λοιπὸν ἀπαραίτητον διὰ τὸν ἀνδρα νὰ ἔχῃ φίλους, διὰ τὴν γυναῖκα ὅμως εἶνε ἐπικίνδυνον.

Δὲν ἐδύνατο λοιπὸν ἡ Αὐγουστίνη νὰ δώσῃ εἰς τὴν Νέραν εἰ μὴ ὀλεθρίας συμβουλὰς.

Νέα τις φάσις ἐχαρακτήριζε τότε τὸν βίον τῆς. Εἶχε διαζευχθῇ τοῦ συζύγου τῆς, ἐνῶ οὗτος ἔζη ἐτι εὐδαίμων καὶ μακάριος, καὶ εἶχε λάβει οἰκειοθελῶς τὸ διαζύγιόν τῆς, τὸ ὁποῖον διὰ τὰς γυναῖκας πολλάκις — ἂν οὐχὶ πάντοτε — εἶνε ταυτόσημον πρὸς τὴν αἰωνίαν λύπην καὶ τὴν ἀτιμίαν... Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ Αὐγουστίνη δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην ὑποστηρίξεως καὶ συζυγικῆς περιθάλψεως...

Οἱ φίλοι τῆς, ἡ μᾶλλον οἱ κατ' ὄνομα φίλοι τῆς, εἶχον συμφέρον νὰ τὴν ἀπατῶσιν, ὅπως ἐπιτύχωσι τῶν σκοπῶν των· αἱ δὲ φίλαι τῆς ἔστουν αὐτὴν πρὸς τὴν ἀβυσσον, ρίπτουσαι κατ' αὐτῆς τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος. Αἱ γυναῖκες ὁμοιάζουν πρὸς τὸν μύθον τῆς ἀλώπηκος· ἀπαξ διαφθαρεῖσαι, προσπαθοῦσι νὰ διαφθεῖρωσι καὶ τὰς ἄλλας, πρὸς τοῦτο δὲ μεταχειρίζονται ὅλα τὰ μέσα, ἔστω καὶ αὐτοὺς τοὺς φίλους των.

Ἡ Αὐγουστίνη δὲν ἦτο μὲν ἐτι διεφθαρμένη, ὅπως αἱ πλεῖστα τῶν κυριῶν, ἵνα ἐξωθήσῃ τὴν Νέραν εἰς τὴν ἀβυσσον τῆς ἀτιμίας, ἀλλ' ἤρχετο μόνη εἰς Παρίσιους, ἐγκαταλείψασα τὸν σύζυγόν τῆς, μετ' ὀλίγου δὲ μῆνας θὰ ἤρχετο καὶ ἡ Βαρβάρη. Ἡ Ἰφιγένεια δὲν συνεμερίζετο ποτε τῶν διασκεδάσεών τῆς, ἡ δὲ Λουίζα Ρεβέλ, οὕσα πτωχή, δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ συμμετέχῃ τοῦ εὐφροσύνου βίου τῆς. Εἶχε λοιπὸν ἀνάγκην μιᾶς φίλης, νέας, ὥραιας καὶ γνωστῆς εἰς τὸν κόσμον. Ἡ Αὐγουστίνη ἐσκέφθη ἀμέσως τὴν Νέραν· διότι, ἐκτός τοῦ ὅτι αὕτη σιμνήνου ἀπαντα τὰ προτερήματα ταῦτα, ἐφαίνετο καὶ λίαν διε-

θειμένη ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν κινδυνώδη πορείαν τῆς. Ἡ Αὐγουστίνη ἀνεκοίνωσε παράυτα εἰς τὴν φίλην τῆς τὸν σκοπὸν τῆς καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ τῇ ὑποδείξῃ τὰ μέσα τῆς ἐπιτυχίας.

— Ἄν ὁ σύζυγός σου σὲ ἀγαπᾷ, τῇ εἶπε, δανείσου ὅσα χρήματα θέλεις, θὰ τα πληρώσῃ... μὴ σε μέλει... Ἀφοῦ οἰκειοθελῶς δὲν ἐξοδεύει, θὰ ἐξοδεύσῃ διὰ τῆς βίας...

Ἡ Νέρα ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης τῆς καὶ ἐνεδύθη ἐν τάχει· ὅτε δ' ἐκαλλωπίσθη, ἔκρουσε βιαίως τὸν κώδωνα.

Ἡ μαύρη Ἀφρικανίς ἐνεφανίσθη.

— Αἰδὰ, τῇ εἶπεν, ἡ κυρία Κουρσὺ θὰ προγευματίσῃ μ' ἐμέ. Κάμε λοιπὸν γρήγορα.

Μετά τινα λεπτά αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες ἐπρογευματίζον, καθήμεναι ἡ μία πλυσίον τῆς ἄλλης καὶ συνομιλοῦσαι περὶ τῶν μελλόντων σχεδίων των.

Ἡ Νέρα ἐπεκρότει τὰ σχέδια τῆς Αὐγουστίνης καὶ ἔμειναν κατὰ πάντα σύμφωνοι· οὐχ ἦττον, καίτοι ἦτο δυσηρεστημένη ἐναντίον τοῦ συζύγου τῆς, οὐδέποτε θὰ ἔστεργε νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτόν. Εἰς τοῦτο μόνον τὸ ζήτημα διεφώνει μετὰ τῆς Αὐγουστίνης. Ἀλλως τε ἡ οἰκονομικὴ αὐτῆς θέσις ἦτο πολὺ κατωτέρα ἐκείνης τῆς Αὐγουστίνης. Ἡ Νέρα δὲν εἶχεν ἰδίαν περιουσίαν, ἀλλ' οὐδὲ καὶ ὁ σύζυγός αὐτῆς, πλὴν τῆς τέχνης του· ἂν λοιπὸν ἐγκατέλειπε τὸν σύζυγόν τῆς, οὐδόλως ἀπίθανον ὅτι οὗτος, καθὼ καλλιτέχνης, εὐκόλως θὰ ἐλησμόνει αὐτὴν χάριν τῆς τέχνης του, εἰς ἣν μετὰ ζέσεως θὰ ἐπεδίεδετο.

Ἦτο λοιπὸν ἀνοησία νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν σύζυγόν τῆς· οὐχ ἦττον ὁ περιορισμένος αὐτῆς βίος τὴν ἐστενοχώρει. Ἦτο ἐκ φύσεως φιλήδονος, ἠγάπα τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς διασκεδάσεις καὶ ἔπρεπε νὰ συναίνεσιν εἰς τὰ σχέδια τῆς Αὐγουστίνης.

Ὅθεν αἱ δύο φίλαι, ὀρκισθεῖσαι ἀμοιβαίαν συνδρομήν, ἐθλίψαν τὰς χεῖρας πρὸς βεβαίωσιν τῶν λόγων των καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθωσι τοῦ δωματίου, ὅτε αἰφνης ἡ θύρα αὐτοῦ ἠνεώχθη καὶ ἐνεφανίσθη ὁ Γουσταῦος.

Ἰδὼν δὲ αὐτάς, ὁ καλλιτέχνης ὠπισθοχώρησεν ἀμηχανῶν.

— Καλέ, δὲν βλέπετε; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ Νέρα, ἡ ἔγινες τόσον πρόστυχος, ὥστε δὲν χαιρετᾷς τὴν κυρίαν Κουρσὺ;

Ὁ Γουσταῦος, ἀφοῦ ὠμολόγησεν εἰλικρινῶς ὅτι ἠγνόει τὴν ἔλευσιν τῆς κυρίας Κουρσὺ, ἐζήτησε συγγνώμην καὶ, χαιρετίσας αὐτήν, ἠρώτησε περὶ τῆς υγείας τοῦ κυρίου Κουρσὺ.

— Τί λαμπρὸς ἀνθρωπος! προσέθηκε, πῶς τὸν ἐνθυμιῶμαι πάντοτε! Τί πνεῦμα διορατικόν! Τί καρδιά ἀγαθὴ!

— Τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς! Σεῖς οἱ ἄνδρες πόσον ἀγαπᾶτε τὸν ἀμοιβαῖον θαυμασμόν! εἶπεν ἡ Νέρα. Αὐτὸς ὁ λαμπρὸς ἀνθρωπος, ὅπως τὸν λέγετε, φαντάζεσαι τί ἔκαμεν; Ἠρνήθη νὰ πληρώσῃ ὀλίγα μικρὰ χρῆν τῆς συζύγου του... καί, τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα, δὲν ἤθελε οὔτε λεπτόν νὰ διδῇ εἰς αὐτήν. Ἐννοεῖς ὅτι τοιαύτη

ζωή ἦτο πλέον ἀνυπόφορος καὶ διὰ τοῦτο ἡ κυρία Κουρσὺ τὸν ἀφῆκεν . . .

— Λυπούμαι πολὺ διὰ τὸν κύριον Κουρσὺ, εἶπεν ὁ Θεόδωρος πρὸς τὴν Αὐγουστίνην, καὶ συγχωρήσατέ μοι, κυρία, νὰ λυπηθῶ καὶ δι' ὑμᾶς, διότι νομίζω ὅτι, μία γυνή, ἐγκαταλείπουσα τὸν σύζυγόν της, προετοιμάζει τὴν δυστυχίαν της.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀστείον ! ἀνέκραξεν ἡ Νέρα· ὁ κύριος Κουρσὺ ἔχει πάντοτε ἄδικον . . .

— Ἄς μοι ἐπιτρέψῃ ἡ κυρία Κουρσὺ νὰ τῇ εἰπῶ ὅτι ὁ σύζυγός δὲν ἔχει πάντοτε ἄδικον.

— Τὸ παραδέχομαι, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι ὁ σύζυγός, χάριν ἀβοηθοσύνης τοῦλάχιστον, πρέπει νὰ παραβλέπῃ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς συζύγου του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, αὐτὴ εἶνε κακὴ λογικὴ ! Ὁ ἀνὴρ, καὶ κατὰ φυσικὸν κανόνα καὶ ὡς μεγαλειότερος σχεδὸν πάντοτε τῆς συζύγου του κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἔχει καὶ κρίσιν περισσοτέραν καὶ πείραν μεγαλειτέραν· βλέπει τὰ πράγματα μακρόθεν, ὅσον σεῖς αἱ γυναῖκες δὲν τὰ βλέπετε . . . Ὁρκισθῆτε εἰς αὐτὸν αἰώνιαν πίστιν καὶ ὑπακοὴν καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παραβαίνετε τὸν ὅρκον σας.

— Ναί, ἀλλ' ὅταν μᾶς ἀγαπᾷ . . . εἶπεν ἡ Νέρα.

— Πολὺ καλὰ, τὸ ἐννοῶ . . . Δηλαδή ὅταν σὰς ἀγαπᾷ, πρέπει νὰ παραβλέπῃ τὰ πάντα, πρέπει νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς ἰδιοτροπίας σας, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὅταν σὰς ἀγαπᾷ, πρέπει νὰ παραδέχεται ὅτι ἔχει πάντοτε ἄδικον.

— Βεβαίως.

— Ἐξαίρετα . . . Αἱ γυναῖκες ἔχουσι πάντοτε μεγάλας ἀπαιτήσεις, καὶ δι' αὐτὸ σπανίως εὐδοκίμουσιν οἱ γάμοι. Τί θέλετε νὰ σας εἰπῶ περισσότερο; Σεῖς θέλετε τὰς διασκεδάσεις σας, τοὺς χοροὺς σας, τὰ θεατρά σας, τοὺς περιπάτους σας, τὴν πολυτέλειάν σας, καὶ ἀδιαφορεῖτε ἂν ταῦτα θὰ φέρωσι τὸν σύζυγόν σας εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

Ἡ Νέρα ὕψωσε τοὺς ὄμους μειδιῶσα.

— Ἰδοὺ πῶς μᾶς κρίνουσιν οἱ ἄνδρες, ἀγαπητὴ μου, εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Κουρσὺ. Ἐγὼ ὅμως φρονῶ ὅτι αὐτὸς ὁ χωρισμὸς θὰ γίνῃ καλὸν μάθημα διὰ τὸν κύριον Κουρσὺ καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ταχέως θὰ μετανόησῃ. . . Τώρα, σὲ παρακαλῶ, Γουσταῦε, ἄφες μας· θέλω νὰ ἐνδυθῶ, διότι θὰ ἐξέλθω μετὰ τῆς κυρίας Κουρσὺ.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν αἱ δύο φίλαι ἔτρεχον τῇδε καὶ ἐκεῖσε.

— Ἡ Αὐγουστίνη διῆλθεν ἐκ τοῦ συμβολαιογράφου της, πρὸς τὸν ὁ κύριος Κουρσὺ εἶχεν ἀποστείλει δικασίας χιλιάδας φράγκων. Ἐλαβεν ἐξ αὐτῶν δέκα πέντε χιλιάδας, καὶ ἀφ' οὗ ἡγόρασε διάφορα ἔπιπλα καὶ ἄλλα πολλὰ εἶδη, ἐπρότεινεν εἰς τὴν Νέραν νὰ δειπνήσωσιν εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Ξενοδοχεῖον. Μετὰ δὲ τοῦτο μετέβησαν εἰς τὸ θέατρον, ὅθεν, ἐξελθούσαι λίαν ἀργαί, ἀπεχωρίσθησαν, μετὰ τὴν ὑ-

πόσχεσιν ὅτι τὴν ἐπαύριον θὰ συνηντῶντο καὶ πάλιν.

Ὁ Γουσταῦος περιέμενε τὴν σύζυγόν του, ὅπως δειπνήσωσι· μὴ βλέπων δὲ αὐτὴν ἐρχομένην, ἔφαγε μόνος καὶ εἶτα ἐξῆλθεν εἰς περίπατον· ἐνῶ δὲ διήρχετο ἀσκόπως τὰς ὁδοὺς ἐσκέφθη νὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Τακονιέρου. Μὴ εὐρὼν δ' αὐτὸν οὐκάδε, παρεκάλεσε τὴν σύζυγόν του νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ περιμενῇ μέχρι τῆς ἐπανόδου του. Ἐνῶ δὲ ὁ Γουσταῦος ἀνέμενε τὸν Τακονιέρον, ἔβλεπε μετ' ἀπείρου χαρᾶς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του ἀποκοιμίζουσαν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς τὸ τέκνον της, τὸ ὁποῖον ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ τῶν μικρῶν αὐτοῦ χειρῶν, ὅτε δὲ τὸ παιδίον ἐντελῶς ἀπεκοιμήθη, εἶδεν αὐτὴν νὰ τὸ ἐναποθέτῃ ἐντὸς τοῦ λίκνου του, νὰ τὸ λικνίξῃ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ καὶ εἶτα νὰ λάβῃ τὸ ἐργόχειρόν της καὶ νὰ καθίσῃ πλησίον αὐτοῦ.

Ὁ καλλιτέχνης ἦτο εἰς ἄκρον μελαγχολικός· τοῦτο δὲ ἐννοήσασα ἡ κυρία Τακονιέρου, ἔμενε καὶ αὐτὴ σιωπηλή, μὴ τολμῶσα νὰ διακόψῃ τὰς σκέψεις του.

Ἐπὶ τέλους ὁ Τακονιέρος ἐπανῆλθε πλήρης φαιδρότητος καὶ χαρᾶς. Ἡ σύζυγός του ὑπεδέχθη αὐτὸν μειδιῶσα.

— Ἄ ! φίλε μου, τῷ εἶπε τότε ὁ Γουσταῦος, σύ, ὁ ὁποῖος πάντοτε μοὶ λέγεις ὅτι πρέπει νὰ ἔχω θάρρος καὶ ὑπομονήν, εἰπέ μοι, διατί πάντοτε γελάς ; διατί εἶσαι πάντοτε εὐτυχής ; . . . ἐνῶ οἱ ἄλλοι κλαίουσιν ; . . .

— Ἀκόμη λοιπὸν μ' ἐρωτᾷς ; τῷ εἶπεν ὁ Τακονιέρος· δὲν ἤρχισες λοιπὸν νὰ ἐργάζεσθαι, ὅπως πρότερον ;

— Θέλω νὰ ἐργασθῶ . . . μάλιστα ἤρχισα κατὰ τι . . . Σήμερον ἡ Νέρα μοὶ ἔδωκε μίαν καλὴν ιδέαν . . .

— Ἄ ! σὲ συμβουλεύω, φίλε μου, καὶ πάλιν νὰ ἐργάζεσθαι διὰ τῆς φαντασίας σου, ἀνέκραξεν ὁ Τακονιέρος, καὶ νὰ μὴ λαμβάνῃς ὡς ὑπόδειγμα τὴν Νέραν . . . Ἄλλως τε νομίζω ὅτι δὲν εἶνε καὶ ὀρθὸν νὰ παρουσιάξῃς πάντοτε εἰς τὸν κόσμον τὴν καλλονὴν τῆς συζύγου σου. Ἐνόμιζον ὅτι καὶ μετεμελήθης κατὰ τὸ διάστημα ἐνὸς ἔτους, ἀλλὰ βλέπω ὅτι εἶσαι ὁ ἴδιος . . .

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ Γουσταῦος μελαγχολικῶς, θὰ ἦμην πολὺ διαφορετικός, ἂν . . .

— Ἄν ἡ Νέρα σοὶ τὸ ἐπέτρεπε . . . δὲν εἶνε ἀληθές ;

— Δυστυχῶς, ναί . . . διότι ἐπὶ τέλους δὲν θέλει κατ' οὐδένα λόγον νὰ συγκατανεύσῃ εἰς ὅ,τι ἐγὼ τῇ λέγω, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν εὐτυχίαν μας. Καὶ ἐν τούτοις, καίτοι θέλω νὰ ἐργάζωμαι καὶ νὰ καλλιεργῶ τὴν τέχνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ Νέρα μ' ἐμποδίζει ἕνεκα τῶν ἰδιοτροπιῶν της καὶ τῶν παραλόγων ἀπαιτησέων της, οὐχ ἤττον τὴν ἀγαπῶ καὶ προτιμῶ νὰ ὑπακούω εἰς τὰς ἰδιοτροπίας της ἢ νὰ τὴν δυσχεραίσω. Ἐχει τὴν μανίαν νὰ δαπανᾷ τὰ χρήματά της . . . Σήμερον τὴν πρῶταν ἔμεινα ἐκστατικός, ἰδὼν αὐτὴν μετὰ τῆς κυρίας Κουρσὺ. Ἡ γυνὴ αὕτη, ἂν δὲν προλάβω, θὰ τὴν καταστρέψῃ . . .

— ὦ ! νὰ προλάβῃς μὲ πᾶσαν θυσίαν.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτούμενην δύναμιν, Ἀλβέρτε . . . Πολλὰκις ἐσκέφθην ν' ἀλλάξω σύστημα, νὰ εἰσαγάγω εἰς τὴν οἰκίαν μου τὸ μέτρον τῶν οἰκονομῶν, νὰ τρώω ἄρτον ξηρὸν καὶ νὰ πληρώνω ὀλιγώτερον ἐνοίκιον, ἀλλ' οὐδέποτε ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ πραγματοποιήσω τὰ σχέδιά μου, διότι αἱ παρακλήσεις τῆς Νέρας, τὰ δάκρυά της, ἡ καλλονὴ της, τέλος πάντων . . . μ' ἐμάγευσον, καὶ μετέβαλλον αἰφνης σκοπὸν . . . Μόλις ἤθελον τελειώσαι εἰκόνα τινά, πρὶν ἢ προφθάσω νὰ στιλβώσω αὐτὴν καλῶς, ἔχانون αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου· ὅτε δὲ τὴν ἐζήτουν ἔτρεχε πρὸς ἐμὲ ἡ Νέρα καὶ μειδιῶσα πάντοτε, μοὶ ἐπεδείκνυε διάφορα τραπεζογραμμάτια καὶ χρυσὰ νομίσματα . . . Ἄν παρεπονόμην, ἐμειδία· ἂν τὴν ἐπέπληττον, ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ με ἡσπάζετο . . . Καὶ τέλος πάντων ἐνέδιδον, διότι ἐφοβούμην μὴ με καταρασθῇ . . .

— Νὰ σε καταρασθῇ ; εἶπεν ὁ Τακονιέρος κινῶν τὴν κεφαλὴν. Κατηραμέναι εἶνε αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι, ἕνεκα τῆς πρὸς τὴν πολυτέλειαν μανίας των, ροφῶσι τὸ αἷμα τῶν συζύγων των.

Ὁ Γουσταῦος ἠγέρθη τότε καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του.

Ἦτο τότε μεσονύκτιον.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ Α ΔΕΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἐστὶ ἡσυγος, ἀγαθὴ μου Ρεμῆ· θὰ ἴδῃς θαύματα. Σήμερον τὴν πρῶταν, ὥπλισα διὰ ξίφους τέσσαρας μαχαιροβγάλτας, οἷτινες, ἐπὶ ὀκτὼ λεπτὰ τῆς ὥρας, μαχόμενοι συγχρόνως κατ' ἐμοῦ, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μ' ἐγγίσωσιν, ἐνῶ ἐγὼ μετέβαλον εἰς ῥάκη τοὺς ἐπενδύτας αὐτῶν.

— Δὲν ἀντιλέγω, κυριέ μου· πλὴν, αἱ κνήμαι ὑμῶν θὰ ἔχωσιν αὖριον τὴν ἰσχὺν τῆς σήμερον ;

Ὁ Βουσύ καὶ ὁ χειρουργὸς του ἤρξαντο συνδιαλέξεως λατινιστί, συχνάκις διακοπτομένης ὑπὸ γέλωτος.

Οὕτω δὲ συνδιαλεγόμενοι ἀφίκοντο μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου.

— Ὑγεινίζοιτε, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐφθάσαμεν.

— Ἐὰν σὰς περιέμενον ; εἶπεν ὁ Ρεμῆ.

— Διατί ;

— Ὅπως βεβιωθῶ, ὅτι θέλετε ἐπιστρέφει μετὰ δύο ὥρας καὶ ὅτι θέλετε κοιμηθῇ ἐπὶ πέντε ἢ ἑξ ὥρας πρὸ τῆς μονομαχίας ὑμῶν.

— Ἐὰν σοὶ δώσω τὸν λόγον μου !

— Μοὶ ἀρκεῖ. Δύναμαι ν' ἀμφιβάλω ;

— Λοιπὸν, σοὶ τον δίδω. Ἐντὸς δύο ὥρων, Ρεμῆ, θὰ εἶμαι εἰς τὸ μέγαρον.